

THY KINGDOM COME
NOVENA

LUTJA *e* PERËNDISË

Dhjetë mësimë dhe
një shpresë e madhe

Archbishop of York
Stephen Cottrell

THY KINGDOM COME
NOVENA

Thy Kingdom Come: Novena
(Written by Archbishop of York Stephen Cottrell)
Copyright © 2025 Thy Kingdom Come.
Used with permission. All rights reserved worldwide.

Scripture quotations taken from The Holy Bible, New International Version® NIV®
Copyright © 1973, 1978, 1984, 2011 by Biblica, Inc.
Used with permission. All rights reserved worldwide.

New Revised Standard Version Bible: Anglicized Edition, copyright © 1989, 1995
National Council of the Churches of Christ in the United States of America.
Used by permission. All rights reserved worldwide.

Cover photo: Joris Visser (unsplash.com)
Photography provided by unsplash.com and stock.adobe.com.
Photos used with permission.

THY KINGDOM COME
NOVENA

LUTJA
e
PERËNDISË

Dhjetë mësimë dhe
një shpresë e madhe

Archbishop of York
Stephen Cottrell

Hyrje

Për çfarë shërben lutja?

Duke dëgjuar lutjen që ofrohet në Kishë, do t'ju falet nëse mendoni se ideja është të ndryshoni mendjen e Perëndisë. Ose ndoshta për t'i bërë të ditur Zotit se çfarë po ndodh këtu poshtë. Por kjo nuk mund të jetë e drejtë.

Pak përpara se t'u mësojë dishepujve të tij, lutjen që ne bëjmë, Lutjen e Zotit, Jezusi thotë se 'Perëndia e di se për çfarë keni nevojë përpara se t'ia kërkon' (Mateu 6:8).

Në secilin rast, 'Pse të lutemi në fund të fundit?' Ose nëse pyesim sërish: 'Për çfarë shërben lutja?' Epo, ndoshta shërben për të ndryshuar mendjen tonë?

Lutja e Zotit është një edukim për dëshirat. Zoti mund ta dijë se për çfarë kemi nevojë. Por ne nuk e dimë. Lutja na mëson se "çfarë të dëshirojmë" dhe "si të jetojmë", si edhe për çfarë të lutemi.

Në një takim të kohëve të fundit të peshkopëve të Kishës së Anglisë, na u drejtua në Zoom një aktiviste e re për klimën nga Uganda, një nga ato vende në botë ku efektet dobësuese të emergjencës klimatike ndjehen më fort. Ajo u

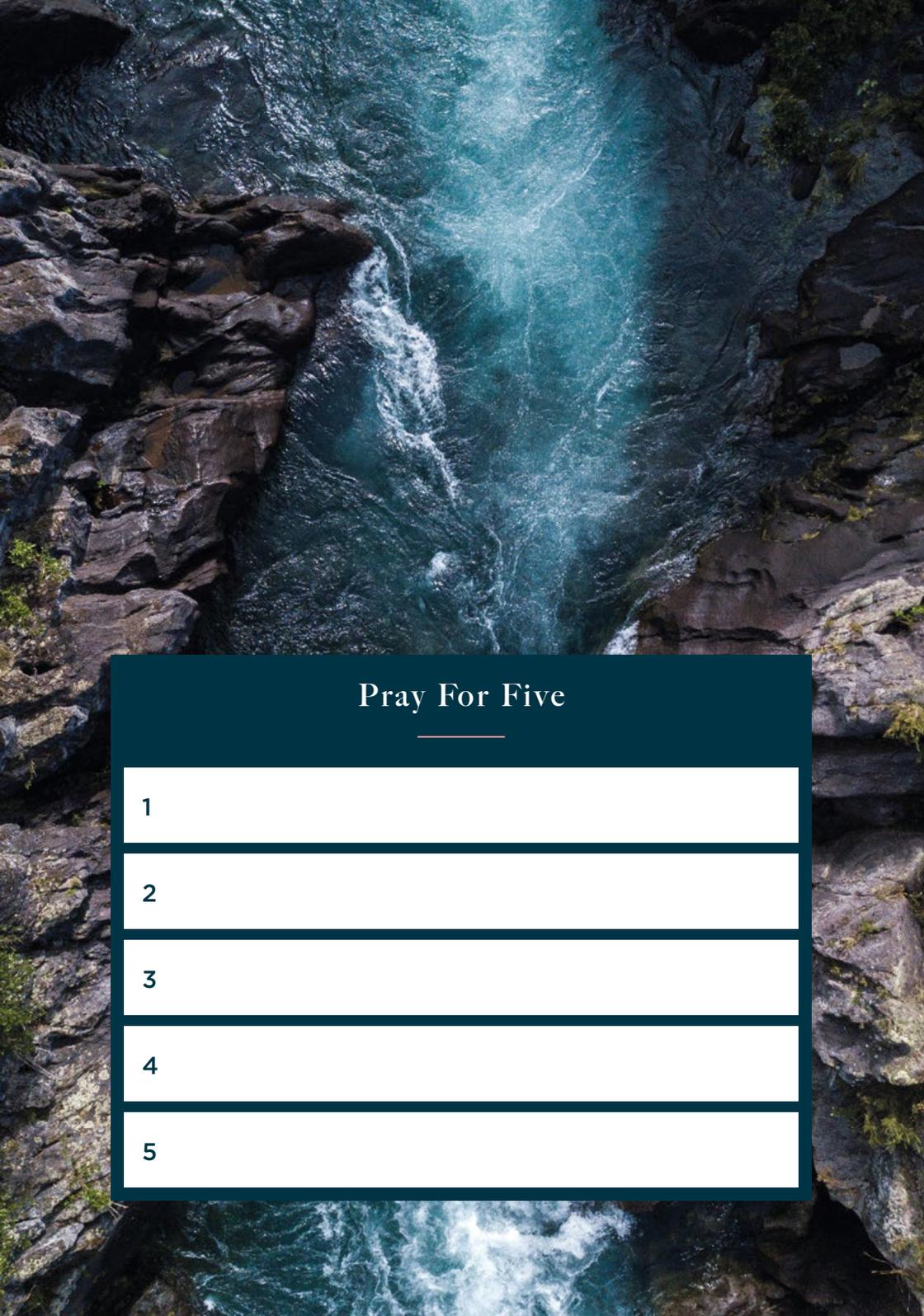
pyet se ku e gjeti vizionin dhe vendosmërinë e saj. Ajo u përgjigj duke folur për besimin e saj të krishterë, për ndryshimin shpresëdhënës që shpall besimi dhe për jetën e lutjes. Në lutje, ajo tha: "Ne përfytyrojmë një botë që nuk mund ta shohim me sytë tanë".

Lutja është për Zotin. Ne jemi fëmijët e Zotit dhe i ofrojmë Atij lavdërimin dhe adhurimin tonë. Ne e pranojmë sovranitetin e Zotit. Ne kërkojmë rrugën e Zotit. Ne zbulojmë vizionin e Zotit. Dhe ne lutemi për të tjerët që edhe ata ta dinë këtë.

Thy Kingdom Come feston 10 vjetorin këtë vit. Për dhjetë vjet ne jemi lutur Ardhtë Mbretëria Jote. Në veçanti, çdo vit, ne jemi lutur për pesë njerëz që i njohim, që ata të mund ta njohin Jezusin. Këtë vit, ndërsa vazhdojmë në këtë pelegrinazh lutjeje, do të përqendrohemi te lutja që na mësoi Jezusi, lutja që na mëson si të lutemi dhe të jetojmë, lutja që përmban këtë shpresë të mahnitshme, Ardhtë Mbretëria Jote!

Ndërsa ne e njohim Jezusin dhe njerëzit e rinj afrohen për ta njohur atë, mbretëria e Perëndisë qoftë e gjallë në ta.

The Archbishop of York, Stephen Cottrell

Pray For Five

1

2

3

4

5

Zoti është intim dhe i shenjtë

Ati ynë që je në qiell, u shenjtëroftë emri yt...

Mateu 6:9

Jezusi na mëson ta quajmë Perëndinë “Atë”. Edhe pse ne e dimë se Zoti nuk është as maskull dhe as femër, dhe edhe nëse disa prej nesh kanë pasur marrëdhënie të vështira me prindërit, apo edhe marrëdhënie abuzive me babanë tonë, ajo që Jezusi po na tregon është se megjithëse marrëdhëniet njerëzore mund të na zhgënjëjnë, Zoti nuk do e bëjë. Marrëdhënia jonë me Zotin është një marrëdhënie e bukur, intime, që më së miri kuptohet si marrëdhënia midis një prindi të dashur me fëmijën e tij që e do shumë.

Gjithçka është aty në fjalën hapëse të Lutjes së Perëndisë: Atë! E cila, në aramaisht, që ishte gjuha në të cilën fliste Jezusi dhe në greqisht, në të cilën është shkruar për ne në Dhiatën e Re, është fjala e parë. Përkthimi në anglisht është “Ati ynë”. Por një përkthim fjalë për fjalë i greqishtes do të ishte ‘Babai ynë’.

Rendi i fjalëve nuk ka shumë rëndësi, sigurisht.

Por renditja e marrëdhënieve po. Ndërsa themi Lutjen e Zotit, ne e vendosim veten në renditjen e duhur të kësaj marrëdhënieje të dashur dhe intime me Perëndinë.

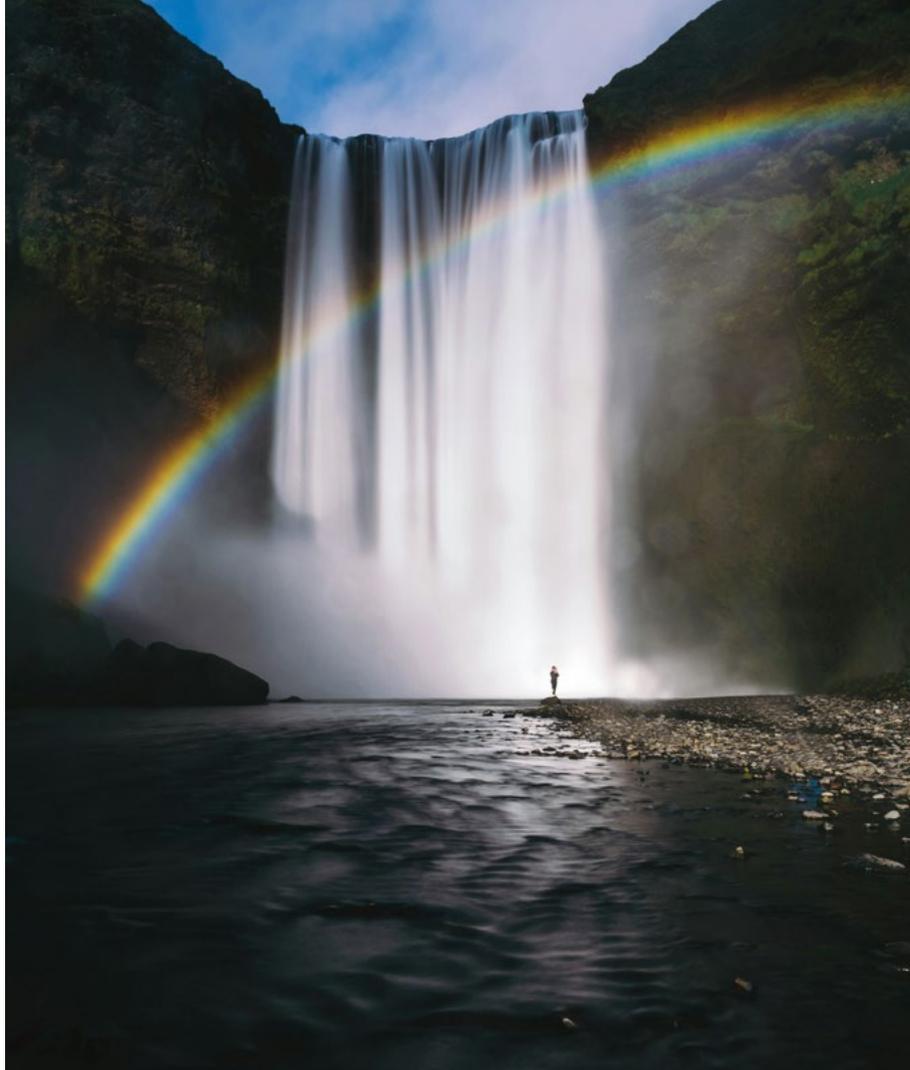
Dhe për shkak se e kemi thënë kaq shpesh, si edhe me shumë gjëra të tjera në lutje, ekziston një rrezik që t’i marrim fjalët si të mirëqena dhe të anashkalojmë përmbajtjen radikale të asaj që jemi duke thënë.

Po, Zoti është Krijuesi i gjithëfuqishëm i gjithçkaje.

Po, Perëndia është Gjykatësi i drejtë që do t’i sjellë të gjitha gjërat në përfundim dhe përsosmëri në fund të kohës.

Po, Perëndia është i mrekullueshëm dhe përtej nesh, burimi i gjithçkaje, i gjithëdijshëm dhe i plotfuqishëm.

Megjithatë ne e quajmë Perëndinë, **Atë**. Ose

edhe *babi*. Sepse një nga fjalët që Jezusi përdor në ungjij kur i lutet Atit është fjala aramaike, *Abba* (shih Mrk 14:36), termi i butë i dashurisë që përdor një fëmijë, tani për tani ne e dimë se jemi fëmijë të Zotit; se fuqia e Zotit është fuqia e dashurisë.

Përvecëse 'Atë', lutja e Zotit gjithashtu thotë se emri i Zotit është i shenjtë. Perëndia që na është zbuluar në Jezusin është edhe më i

afërmi dhe më i shenjtë. Ne duhet t'i kuptojmë të dyja: afërsinë e Zotit dhe madhësitinë e jashtëzakonshme të Zotit.

Ndërsa lutemi për pesë njerëzit që ne njohim, për të cilët dëshirojmë të njohin Jezusin, le të lutemi që ata ta njohin Perëndinë me aq intimitet dhe besim sa një fëmijë e një prindin që e do dhe si Ai që është fillimi dhe fundi i gjithçkaje.

Ne i përkasim njëri-tjetrit

Ati ynë...

Mateu 6:9

Ashtu si fjala e parë e Lutjes së Zotit na tregon për marrëdhënien tonë me Perëndinë, kështu e dyta – ose e para në anglisht – na tregon për marrëdhënien tonë me njëri-tjetrin.

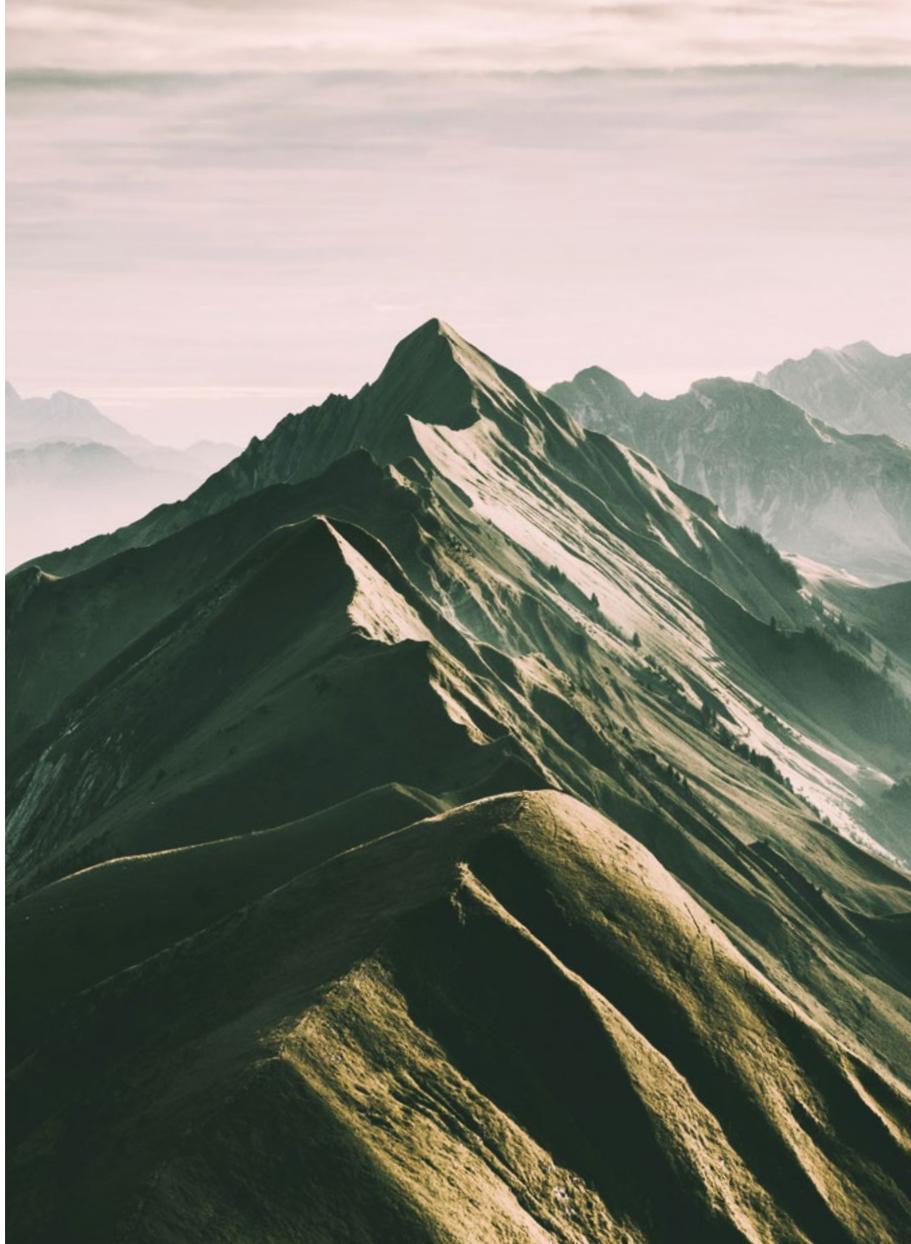
Nuk është Ati *im* apo Perëndia *im*, por *i yni*.

Kur themi këtë lutje, ne deklarojmë një përkatësi të thellë me njëri-tjetrin. Në fakt, nëse e ndryshojmë lutjen nga veta e parë shumë në vetën e parë njëjës, lutja jo thjesht do të ndryshohej, por edhe do të shkatërrohej. Është një lutje aq e bukur sepse është *e jona*, jo *e imja*.

Nuk po kërkoj vetëm bukën *time* të përditshme. Unë nuk po kërkoj vetëm që mëkatet e *mia* të falen. Kjo do të ishte shumë egoiste. Unë dua të lutem për atë që kam nevojë. Unë kam nevojë të falem, por nuk duhet të ndaj nevojat e mia nga nevojat e

motrave dhe vëllezërve të mi. Lutja e Zotit është një lutje që *të gjithë* të ushqehen dhe që *të gjithë* të pajtohen me Zotin dhe me njëri-tjetrin. Prandaj, me një fjalë të vetme, zbulohet zemra radikale e besimit të krishterë. Në Krishtin, barrierat ndarëse dhe dallimet e racës, përkatësisë etnike, seksualitetit, gjinisë, klasës, kastës dhe fafesisit janë rikonfiguruar në atë që Apostulli Pal e quan ‘një njerëzim i ri’ (shih, për shembull, Efesianëve 2:15).

Besimi i krishterë na sfidon gjithmonë të mirëpresim të huajt, ta duam njëri-tjetrin, të heqim pengesat. Ndërkohë që themi edhe këtë fjalë të vetme të Lutjes së Zotit, ne angazhohemi të tregojmë në tokë mikpritjen radikale të Perëndisë. Kjo nuk është e lehtë. Të duash fqinjin përfshin edhe të duash armiqtë. Ne nuk kemi mundësi të zgjedhim kush është brenda dhe kush jashtë. Të gjithë ata që e thonë këtë lutje janë motra dhe vëllai im.

Ndërsa lutemi për pesë njerëzit tanë sot, le të kujtojmë për një çast të pesë njerëzimit e të gjithë njerëzve të tjerë që po lutem, Thy Kingdom Come, veçanërisht ata në pjesë të tjera të botës, me nevoja dhe

këndvështrime të ndryshme. Ne jemi një familje e Perëndisë. Ne jemi një njerëzim i ri. Ne jemi motra dhe vëllezër në Krishtin. Ne kemi një përgjegjësi ndaj njëri-tjetrit.

Perëndia ka një qëllim për jetët tona dhe për botën

Ardhtë mbretëria jote...

Mateu 6:10

M mbretëria e Perëndisë nuk është një vend. Nuk mund ta gjeni në hartë. Kufijtë e saj kalojnë nëpër zemrat e njerëzve. Nuk është si mbretëritë e botës. Ajo nuk nxitet nga dashuria për pushtetin, por nga fuqia e dashurisë.

Më e çuditshmja nga të gjitha, është pothuajse një mbretëri pa mbret. Po, sigurisht, ne e quajmë Jezusin “Mbreti i Mbretërve” dhe “Zoti i Zotërve” dhe është Ai të cilit çdo gju duhet ti përkulet. Megjithatë, Ai është gjithashtu ai që përkulet për të na larë këmbët (shih Gjoni 13:3-5); që e përul veten dhe që ishte i bindur deri në vdekje (shih Filipianëve 2:6-8); që vjen tek ne si një njeri që shërben (shih Luka 22:27). Pra, kur flasim për mbretërinë e Perëndisë dhe kur lutemi: ‘Ardhtë mbretëria jote’, ne i referohemi sundimit të drejtësisë dhe paqes së Perëndisë, që udhëheqja me një zemër si të shërbëtorit që shohim te Jezusi mund të jetë shenja dalluese e udhëheqjes së botës.

Prandaj, Jezusi na mëson për mbretërinë dhe me vetë jetën dhe shërbimin e tij na tregon se si është të jetosh si fëmijë i mbretërisë së Perëndisë.

Ne bëhemi qytetarë të mbretërisë së Perëndisë me anë të hirit falas të derdhur për ne përmes Krishtit, me vdekjen dhe ringjalljen e tij; por si pasojë e hirit ne jemi thirrur të jetojmë njëlloj si Jezusi. Ashtu si Jezusi është i dhembshur, i mëshirshëm, i uritur për drejtësi dhe me një zemër shërbyese, ashtu duhet të jemi edhe ne. Kjo është mënyra si vjen mbretëria e Perëndisë dhe si zgjerohen kufijtë e saj.

Vetë Jezusi na mësoi se ne duhet të futemi në këtë mbretëri si një fëmijë dhe se fëmijët janë më të mëdhenjtë në mbretëri (shih Marku 10:14-15).

Të lutesh “Ardhtë mbretëria jote” do të thotë t’i kërkosh Shpirtit të Shenjtë të na bëjë

fëmijë të kësaj mbretërie. Jo fëmijëror, por me një besim të ngjashëm me atë të fëmijëve te Zoti, sepse është kjo marrëdhënie prind-fëmijë, që është karakteristika përcaktuese e marrëdhënies sonë me Zotin. Prandaj, ne nuk kërkojmë rrugën tonë apo sundimin tonë mbi të tjerët, por të Zotit.

Sot ne e kërkojmë këtë jo vetëm për veten tonë, por për ata që duam, për udhëheqësit e kombeve dhe për të gjithë ata që kanë përgjegjësi mbi të tjerët ose kanë ndikim dhe veprim në punët e botës; dhe për pesë personat tanë që nuk e njohin ende Jezusin.

Lutja nuk ka të bëjë me përpjekjen për të ndryshuar mendjen e Perëndisë – por anasjelltas!

U bëftë vullneti yt...

Mateu 6:10

Vullneti i Zotit është si nota e vetme bashkuese e luajtur nëpër të gjithë universin, me të cilën çdo gjë tjetër dhe secili prej nesh dhe i gjithë krijimi duhet të akordohet në mënyrë që të gjejmë harmoninë që dëshirojmë. Është misterioze dhe e bukur. Por kur e dëgjojmë, është bindëse. Dhe si të ishte thesari më i madh ose një perlë me vlerë të madhe, ne e kërkojmë atë (shih Mateu 13:44-45).

Ashtu si një orkestër që po akordohet, personi që luan oboe e parë ngjitet në skenë dhe luan një notë me të cilën të gjithë të tjerët më pas akordojnë instrumentin e tyre, ashtu edhe Jezusi vjen për të mishëruar dhe zbuluar vullnetin e Zotit, mënyrën e Zotit të të qenit njeri dhe misionin e shpëtimit të Zotit për botën, për të na pajtuar me Zotin dhe me njëri-tjetrin.

Ajo që duhet të bëjmë është të përshtatemi. Ne e bëjmë këtë duke dëgjuar Jezusin dhe duke mësuar prej tij. Prandaj, kur lutemi, ndonëse i kërkojmë gjëra Perëndisë dhe i paraqesim

gjihtëçka Atij (Perëndia është, në fund të fundit, Ati ynë i dashur), lutja në thelb ka të bëjë me bashkimin e mendjeve dhe zemrave tona me vullnetin e Perëndisë.

Ne rrallë e dimë se çfarë është më e mira për ne, e lëre më atë që është më e mira për botën.

Të lënë në vullnetin tonë, ne ndjekim rrugën tonë dhe ndërtojmë mbretëritë tona.

Besojmë se dimë më së miri. Prandaj lutja jonë shpesh tingëllon sikur po përpiqemi ta marim Zotin në anën tonë, sikur po përpiqemi të ndryshojmë mendjen e Perëndisë!

Por në të vërtetë është e kundërta. Zoti dëshiron të na ndryshojë ne. Dhe është me anë të lutjes, duke u përshtatur me vullnetin e Perëndisë, që me anë të Frymës së Shenjtë që banon brenda nesh, duke mishëruar vullnetin e Perëndisë siç e gjejmë te Jezusi, ne ndryshohemi.

Ne kemi nevojë që zemrat dhe mendjet tona të jenë të akorduara me vullnetin e Perëndisë. Ky nuk do të jetë vetëm një lajm i mirë për jetën tonë, por është e vetmja mënyrë për të gjetur gëzim dhe paqe të qëndrueshme.

Është gjithashtu një lajm shumë i mirë për një botë konfuze dhe luftarake ku të fuqishmit dhe hakmarrësit kërkojnë mbretëritë e tyre dhe imponojnë vullnetin e tyre. Vetëm ajo që shohim dhe marrim në Jezusin mund të

na shpëtojë. Kjo është arsyeja pse ne lutemi: “Ardhtë mbretëria jote, u bëftë vullneti yt”.

Prandaj lutemi që njerëzit për të cilët po lutemi sot të mund të ndeshen dhe të kuptojnë vullnetin e Perëndisë ashtu siç është zbuluar në Jezusin. Dhe më pas të akordohen. Ose për të qenë më të saktë, të jenë aq të hapur ndaj hirit të Perëndisë sa Perëndia t’i akordojë ata në brezin e valëve të mbretërisë.

Toka supozohet të jetë si parajsja

Në tokë, ashtu siç është në qiell...

Mateu 6:10

Pjesa e parë e Lutjes së Zotit përfundon me një lutje që i bën jehonë vizionit të madh biblik të një krijimi të ri dhe një njerëzimi të ri, një qiell të ri dhe një tokë të re (shih Zbulesa 21:1-2).

Kjo shpesh keqkuptohet. Premtimi i ungjillit në të vërtetë nuk është që ne të ngjitemi në qiell, por qielli që zbret në tokë, ose siç e përshkruan Libri i Zbulesës, një krijim i ri.

Prandaj, gjithçka për të cilën lutemi përmbledhet në frazën, “në tokë ashtu siç është në qiell”.

Qoftë i shenjtë emri i Zotit *në tokë ashtu siç është në qiell*.

Ardhtë Mbretëria e Perëndisë *në tokë ashtu siç është në qiell*.

U bëftë vullneti i Zotit *në tokë ashtu siç është në qiell*.

Pjesa e dytë e lutjes na tregon se çfarë duhet të kërkojmë për veten tonë si qytetarë të parajsës.

Në gjysmë të korit shumë të famshëm Aleluia të Oratorioit të madh të Handelit, Mesia, kori shkëputet nga frazat e tij triumfuese për të deklaruar: ‘Mbretëritë e kësaj bote janë bërë mbretëri të Perëndisë tonë dhe të Krishtit të tij’ (Zbulesa 11:15). Edhe kjo, si çdo pjesë e Mesisë së Handelit, është një citat nga shkrimet e shenjta, përsëri nga Libri i Zbulesës. Është një deklaratë e shpresës së madhe të krishterë; një dëshirë për parajsën, të cilën ne tani e kuptojmë si një rikrijim dhe një rirenditje e të gjithë krijimit, e udhëhequr nga qëllimet e dashurisë së Perëndisë. Në këtë krijim të ri Zoti mbretëron përgjithmonë. Nuk ka nevojë për diell apo hënë, sepse Jezusi është drita. Nuk ka tempull, sepse në Jezusin tani të gjithë kemi akses te Perëndia. Ne adhurojmë në të dhe nëpërmjet tij (shih Zbulesa 21:22-23). Portat e saj nuk mbyllen kurrë (Zbulesa 22:24).

Ndërsa lutemi, Ardhtë Mbretëria Jote, ne po lutemi që toka të jetë qiellore, që gjërat e parajsës të shihen në tokë dhe që njerëzit për të cilët po lutemi të mbërrijnë në atë pikë ku edhe ata të këndojnë Aleluia dhe adhurojnë Mbretin shërbëtor. E gjitha kjo sepse ata do ta shohin krijimin e ri

dhe dëshirojnë që ai të vendoset në tokë. Dhe ne gjithashtu lutemi për veten tonë: le të shihet mbretëria e Perëndisë tek ne; ndriçoftë drita e Zotit përmes nesh; jetët tona le të dëshmojnë për një tokë që është si qielli dhe të jenë udhëzime të gjalla për Perëndinë.

Ja se si duket mjaftueshëm – dhe pse ka rëndësi

Bukën tonë të përditshme, na i jep sot...

Mateu 6:11

M'u desh shumë kohë për të kuptuar se për çfarë është në të vërtetë kjo 'kërkesë' e parë specifike e Lutjes së Zotit. Ka një kuptim në të cilin mund të nënkuptojë bukën e jetës së përditshme. Sigurisht që merr këtë kuptim kur e themi pak para se të marrim Kungimin e Shenjtë, siç është traditë në shumicën e kishave. Por kuptimi i tij themelor është krejtësisht më i thjeshtë. Dhe shumë i rëndësishëm për tu lënë jashtë.

Do të thotë “Më jep atë që kam nevojë për sot dhe më ndalo të dua më shumë se pjesën time”.

Dhe në këtë rast mund të jetë lutja më e rëndësishme dhe më sfiduese që do të themi ndonjëherë, veçanërisht në një botë dhe në një sistem ekonomik që na stërvit dhe pret që ne të duam më shumë – jo vetëm bukën e sotme, por edhe të nesërmen.

Në perëndim, shumë prej nesh kanë shumë

më tepër se sa mjaftueshëm. Duket se nuk na shqetëson nëse të tjerët janë të uritur. Ose nëse i gjithë planeti digjet sepse ne duam mish të lirë çdo ditë dhe luleshtrydhe për Krishtlindje.

E gjithë raca njerëzore duhet urgjentisht të mësojë se si duket “mjaftueshëm”. Kështu që bota të mund të ushqehet, por edhe që planeti të shpëtohet.

Kjo është sfida e madhe dhe e pakëndshme e këtyre fjalëve. Sa herë që themi, “Bukën tonë të përditshme na e jep sot”, ne po angazhohemi që ta banojmë botën ndryshe, duke njohur nevojën tonë, por edhe ndërvarësinë tonë me të gjitha motrat dhe vëllezërit tanë në mbarë botën – dhe me vetë tokën.

Shumë njerëz në Perëndim shqetësohen se nuk ka aq shumë të rinj në kishat tona në ditët e sotme. A është e gjitha shumë sfiduese pyesin ata?

Unë mendoj të kundërtën. Nuk është mjaftueshëm sfiduese. Të rinjtë – ndoshta pesë personat për të cilët po lutemi – mund të jenë më të emocionuar nga thirrja e ungjillit kur shohin qartësinë dhe sfidën e ndjekjes së Jezusit dhe të jetuarit si Jezusi dhe përballen me sfidën për të thënë këtë lutje dhe duke u përpjekur ta ndiejnë atë.

Sepse nëse ne do të mund t'i thonim këto fjalë

dhe t'i ndiejmë ato, jeta do të ndryshonte.

Prandaj ne lutemi sot për ata që nuk kanë bukë të përditshme dhe për ata që kanë shumë. Na ndihmo të ndryshojmë. Ne e kërkojmë këtë për veten tonë në të gjitha kompromiset me të cilat jetojmë dhe për ata për të cilët po lutemi që të mund të përballen me sfidën radikale të ungjillit.

Ne të gjithë humbasim ndonjëherë

Dhe na i fal mëkatet tona...

Mateu 6:12

Fjala e ndërlikuar “mëkat” është një përditësim i fjalës më të vjetër “shkelje”. Shumë njerëz dhe kisha ende përdorin versionin e Lutjes së Zotit që flet për shkeljet dhe jo për mëkatet.

Tani ‘shkelja’ nuk është një fjalë që e përdorim shumë në bisedat e përditshme. Megjithatë, ekziston një përjashtim që mund të rezultojë mjaft i dobishëm për të mësuar se çfarë do të thotë kjo kërkesë e Lutjes së Zotit.

“Mos shkel në bar” dhe “Shkelësit do të ndiqen penalisht” janë ende fraza që ne i dimë. Pra, shkelja do të thotë të shkosh atje ku nuk duhet të shkosh.

Kjo është gjithashtu një mënyrë e mirë për të shpjeguar mëkatin.

Ka të bëjë me shkuarjen në drejtimin e gabuar, me të qënit në vendin e gabuar, të gjesht veten aty ku nuk duhet të jesh, të humbasësh.

Prandaj, mëkati nuk është vetëm ajo që bëjmë gabim ose themi gabim (edhe pse është edhe kështu!), por mund të jenë gjithashtu ide të gabuara, urrejtjeje dhe egoiste që na kapin dhe na drejtojnë në rrugë të gabuara dhe na helmojnë shpirtin. - edhe nëse ne nuk veprojmë realisht sipas gjërave që po mendojmë.

Mëkati është më i thellë dhe më i rrezikshëm se sa të bësh gjëra të këqija. Mëkati është të jesh krejtësisht i humbur. Është të ecësh larg nga rruga e mirësisë dhe paqes që Perëndia ka hartuar për ne. Dhe kur je i humbur, dhe kur vendi ku ke humbur është i errët, i rrezikshëm dhe konsumues, atëherë ajo për të cilën ke vërtet nevojë është dikush që të të udhëheqë në shtëpi, dikush që mund të ndriçojë një dritë që të çon në drejtimin e duhur.

I gjithë besimi i krishterë ka të bëjë me dashurinë e madhe të Zotit për ne në Jezus Krishtin që vjen te një popull - ne!! – të cilët po ecin në errësi dhe po shkojnë në rrugën

e gabuar; dhe po ndriçon një dritë të madhe. Vdekja e tij në kryq, marrja mbi vete e pasojave të të gjitha shkeljeve tona, është mposhtja e mëkatit, e vdekjes dhe e errësirës.

Ashtu si hajduti që i thirri Jezusit në kryq: ‘Jezus, më kujto mua’ (Luka 23: 42), Lutja e Zotit na mëson të bëjmë të njëjtën gjë: ‘Na i fal mëkatet tona. Na ndihmo të gjejmë rrugën e duhur. Na trego në Jezusin rrugën që të çon në jetë. Na ndihmo ta ndjekim’.

Pendimi ynë është përgjigja e duhur ndaj faljes

së mahnitshme të Zotit. Ne ecim në rrugën e tij me zemër të përulur dhe mirënjohëse.

Pra, ne lutemi për zemra të penduara; dhe për shkak se ne e dimë se është një mungesë kokëfortë pendese dhe një ngurtësim i zemrës që shpesh pengojnë njohjen dhe pranimin e Krishtit, ne lutemi që ata për të cilët jemi duke u lutur të jenë në gjendje të ndalojnë dhe të shohin se ku po shkon jeta e tyre, në drejtimin e gabuar, të kthehen dhe të kërkojnë rrugën e Krishtit.

Ne japim nga teprica e asaj që kemi marrë

... ashtu siç ua falim ne fajtorëve tanë.

Mateu 6:12

Lum ata që janë të mëshirshëm,' tha Jezusi, 'sepse ata do të gjejnë mëshirë' (Mateu 5:7). Për të cilën mund të shtojmë gjithashtu: 'Lum ata që marrin mëshirë, ata do të jenë të mëshirshëm me të tjerët', sepse kjo është kërkesa e vetme në Lutjen e Zotit që vjen me një kusht të bashkëngjitur: 'Na i fal mëkatet tona ashtu si i falim ne ata që mëkatojnë kundër nesh.'

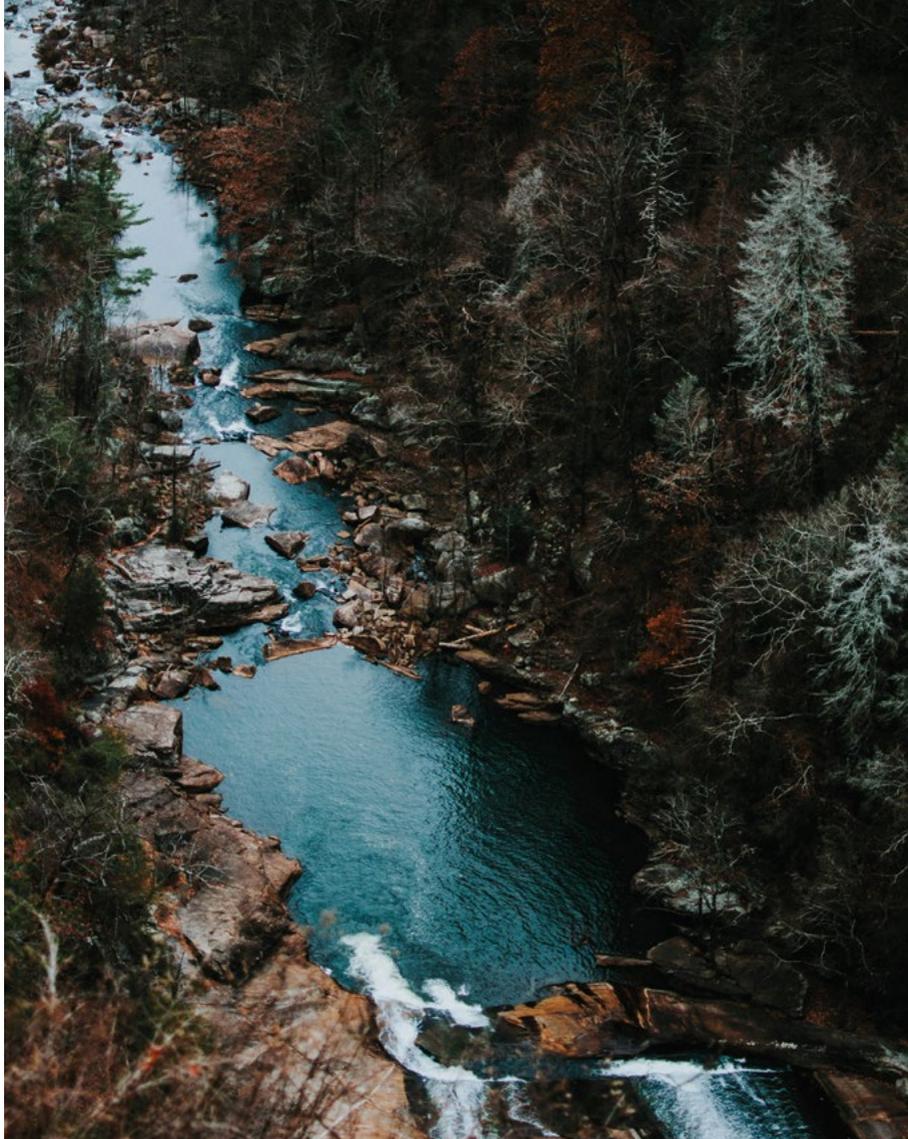
Kjo është e vështirë. Ne na pëlqen ideja e fshirjes së mëkateve tona. Por ne jemi më pak të prirur për t'ua ofruar këtë mëshirë të tjerëve. Dhe gjithsesi, a do të thotë kjo se viktimat duhet të falë shtypësin apo dhunuesin e saj? Po nëse këta njerëz nuk tregojnë asnjë shenjë pendimi? Nuk jam i sigurt nëse mund ta bëja këtë, dhe duket sikur ia ul vlerën faljes duke ua dhënë atyre që nuk tregojnë pendim.

Megjithatë, Pali na kujton se Jezusi vdiq për ne, duke bërë paqe me Perëndinë 'ndërsa ne ishim ende mëkatarë' (shih Romakëve 5:2) d.m.th.

kur ne ishim të papenduar; kur as që e dinim për hirin dhe mirësinë e Zotit, e lëre më ta kërkonim atë.

Pra, mbetet e vërtetë, se në Jezusin çdo personi i ofrohet dhurata çliruese e faljes dhe ndoshta përgjigjja jonë më e mirë dhe më e sinqertë ndaj sfidës së kësaj kërkesë në Lutjen e Zotit është të sigurohemi se jemi gati për të ofruar falje dhe gati për të kërkuar mënyrat e së vërtetës dhe pajtimit në mënyrë që të ketë ndershmeri, mirëkuptim dhe pendim. Në këtë mënyrë ne jemi gati dhe në gjendje t'u japim të tjerëve mëshirën që e dimë se kemi nevojë edhe vetë dhe e kemi marrë me kaq mirënjohje. Nuk ka asnjë mënyrë tjetër për të thyer ciklin e ndëshkimit dhe hakmarrjes që nxit konfliktet dhe pushtimet e botës, duke i ngurtësuar njerëzit kundër njëri-tjetrit dhe duke krijuar më shumë mjerim dhe dhunë.

Prandaj, ne nuk mund të kërkojmë falje pa u lutur gjithashtu që hirin e të qëniet falës. "Sa

herë?” e pyeti Pjetri Jezusin. ‘Shtatë herë?’ ‘Jo’ tha Jezusi, ‘Shtatëdhjetë herë shtatë’ (shih Mateu 18:21-22).

Kështu që vazhdoni të kërkoni falje.

Vazhdoni të jeni gati për t’ua dhënë atë falje edhe të tjerëve.

O Zot bujar dhe falës, pastroi zemrat tona, na i fal mëkatet tona dhe na përgatit të falim të tjerët. Ne lutemi veçanërisht që më shumë njerëz të të njohin dhe të marrin dhuratën Tënde të faljes, veçanërisht pesë personat për të cilët po lutemi për momentin.

Zoti është gjithmonë aty për ne

Dhe mos lejo të biem në tundim, por na çliro nga i ligu...

Mateu 6:12

Sa më shumë të gërmojmë në këtë lutje, aq më sfiduese zbulojmë se është, aq më e vështirë bëhet të jetojmë jetën që na tregon Perëndia dhe aq më e lehtë bëhet të largohemi dhe ta jetojmë jetën vetëm për veten tonë. Kjo është edhe arsyeja pse Lutja e Zotit përfundon: “Mos na lejo të biem në tundim” – ose në disa versione, “Na shpëto nga koha e sprovsës” – “Dhe na çliro nga e keqja”.

“Zoti është Bariu im, asgjë nuk do të më mungojë”, fillon Psalmi 23, një tjetër tekst shumë i famshëm dhe i bukur. “Edhe sikur të ecja në luginën e hijes së vdekjes, nuk do të kisha frikë nga asnjë e keqe, sepse ti je me mua; shkopi yt dhe thupra jote janë ato që më japin zemër” (Psalmi 23:4).

Kur ne lutemi, siç duhet të lutemi çdo ditë: ‘Mos na lejo të biem në tundim, na çliro nga e keqja’, ne po kërkojmë mbrojtjen e Perëndisë i cili është bariu ynë dhe i cili ecën me ne dhe është përkrah nesh në të gjitha kurthet dhe

tundimet e jetës.

Megjithatë, duke qenë se Perëndia nuk do të na çonte kurrë në tundim (Kjo është diçka që të gjithë të tjerët do ta bëjnë!) disa njerëz kanë komentuar se kjo është një gjë e çuditshme për të kërkuar. Por ndoshta tundimi më i madh nga të gjithë, është të imagjinojmë se nuk kemi nevojë për Zotin, që mund t’ia dalim vetë dhe në këtë mënyrë përfundojmë duke besuar te vetja, madje ndalojmë së besuari në Zot dhe në vend të kësaj besojmë në vetvete.

Oh, por kjo është rruga që të çon në të gjitha llojet e të këqijave. Përkundrazi, Lutja e Zotit na fton vazhdimisht të jemi të ndershëm përpara Perëndisë. Pra, me të vërtetë do të thotë, Zot më ndihmo kur jam i tunduar. Sepse kjo do të ndodhë shpesh.

Ka shumë mënyra të tjera për të jetuar jetën tuaj. Ka shumë rrugë të tjera për të ndjekur. Në këto fjalë të fundit të lutjes së Zotit, ne po

i kërkujmë Perëndisë që të na udhëheqë në rrugën që është drejt jetës dhe ne lutemi dhe përdorim fjalët e Jezusit që na tha se Ai vetë është rruga (shih Gjoni 14:6).

Zot i palëkundur, mes të gjitha kurtheve dhe

tundimeve të jetës më udhëhiq në rrugën e jetës së përvetshme, më shpëto nga e keqja dhe kur të largohem nga rruga, më gjej dhe më drejto në shtëpi. O bari i mirë, më mbro. Dhe jo vetëm mua, të gjithë ata që dua dhe ata për të cilët lutem sot.

Perëndia na fton të bashkohemi

**Sepse prej tij, nëpërmjet tij dhe për të janë të gjitha gjërat.
Atij i qoftë lavdia përjetë! Amen.**

Romakëve 11:36

Kur themi Lutjen e Zotit, pothuajse gjithmonë përfundojmë me formulën: “Sepse jotja është Mbretëria, fuqia dhe lavdia, përjetë, Amen”.

Këto fjalë në fakt nuk shfaqen në versionin e Lutjes së Zotit që Jezusi u mëson dishepujve të tij, por siç mund ta shihni nga citati nga letra e Palit drejtuar Romakëve më lart, ai bazohet në një numër tekstesh biblike që i atribuojnë Perëndisë fuqi dhe lavdi dhe mbarojnë gjithmonë me fjalën ‘Amen’.

Amen do të thotë “Unë jam dakord”. Prandaj, është ndoshta fjala më sfiduese në të gjithë lutjen. Ne, si të thuash, po nënshkruajmë emrin tonë në fund të kësaj lutjeje dhe, duke u zotuar për marrëveshjen tonë, po angazhohemi të bëjmë diçka për të. Por a e bëjmë vërtet?

A po e lëmë në të vërtetë këtë lutje të

formësojë jetën tonë?

A pajtohemi vërtet, apo thjesht po shkojmë me rrymën, duke thënë Amen, por në të vërtetë nuk synojmë të ndryshojmë mënyrën se si jetojmë sipas mënyrave që tregon kjo lutje?

Është kjo arsyeja që unë kam thënë diku tjetër se ndoshta Lutja e Zotit duhet të vijë me një paralajmërim: Kini kujdes me thënien e kësaj lutjeje nëse nuk jeni të përgatitur të ndryshoni.

Kur them “Amen” po them, jam dakord që kam përgjegjësi ndaj fqinjit tim. Jam dakord që duhet të kërkoj Mbretërinë e Perëndisë dhe vullnetin e Perëndisë dhe jo timin. Jam dakord që duhet të ndaloj së kërkuari më shumë gjatë gjithë kohës. Jam dakord që jam një mëkatar që kam nevojë për hirin e Perëndisë dhe se duhet të jem gati t’ua ofroj atë hir dhe falje edhe të tjerëve. Unë pranoj të heq dorë nga dëshira ime për pushtet dhe lavdi dhe në vend

të kësaj të ndjek me përlësi rrugën e Jezusit. Ai mi mëson këto fjalë në mënyrë që unë të di si të lutem dhe si të jetoj.

Perëndi i dashur, më mëso të lutem. Më ndihmo të jetoj në paqe me ty dhe me

fqinjin tim dhe të pranoj vullnetin tënd për jetën time. Hapi buzët e mia që të mund të shpall lëvdimin tënd. Ji me ata që dua, veçanërisht me njerëzit për të cilët po lutem sot që edhe ata të të njohin. Më ndihmo të them Amen dhe ta ndiej atë.

Eja Shpirti i Shenjtë

Sot është festa e madhe e Rrëshajëve, festa e Shpirtit të Shenjtë.

“Të gjithë ata që udhëhiqen nga Shpirti i Shenjtë janë fëmijë të Perëndisë”, thotë Shën Pali (Romakëve 8:14). Kemi marrë Shpirtin e birësimi. Prandaj, kur thërrasim ‘Abba, Atë, është pikërisht ai Shpirt që i dëshmon shpirtit tonë se ne jemi bij të Perëndisë’ (Romakëve 8:15b-16).

Pali vazhdon: ‘Fryma e Shenjtë na ndihmon në dobësinë tonë’ (Romakëve 8:26). Dhe në ato kohë kur nuk dimë si të lutemi, e njëjta Frymë ‘ndërmjetëson me psherëtima shumë të thella për fjalë’ (Romakëve 8:26).

Kjo është diçka e mahnitshme dhe çliruese.

Perëndia është Ati ynë. Të krijuar në një diversitet të mrekullueshëm dhe të dhënë nga Zoti me të gjitha gjuhët dhe kulturat tona, ne jemi të gjithë fëmijët e Zotit.

Shpirti lutet brenda nesh veçanërisht kur e kemi të vështirë lutjen dhe fjala e parë që Fryma na jep është fjala hapëse e Lutjes së Zotit!

Pra, në këtë festë të madhe të Shpirtit të Shenjtë, dhe ndërsa përfundojmë udhëtimin tonë përmes Lutjes së Zotit, ne kujtojmë me përlulësi se lutja është gjithmonë vepra e Frymës së Shenjtë brenda nesh.

Fryma e Shenjtë udhëheq dhe udhëzon, hap zemrat dhe mendjet dhe i mundëson të gjithë kishës të flasë gjuhët e ndryshme të botës, në mënyrë që të gjithë në çdo vend, kontekst dhe kulturë të mund të dëgjojnë ungjillin e paqes.

Kjo është arsyeja përse është kaq bukur të adhurosh me njerëz nga gjuhë dhe kultura të tjera. Kur e themi së bashku Lutjen e Zotit, të gjithë e themi në gjuhën tonë amtare. Është një shije e vogël e Rrëshajëve. Po themi të njëjtën gjë, por po e themi në gjuhën e zemrës sonë. Zëra të ndryshëm bëhen një.

Është një e vërtetë e madhe e ungjillit: kushdo që e thotë këtë lutje është motra dhe vëllai im. Dhe ata që nuk e njohin ende këtë lutje, njerëzit për të cilët jemi lutur gjatë këtij Nëntëditëshi lutjeje për Thy Kingdom Come, ne lutemi me zell që ata të arrijnë ta njohin Jezusin dhe t'i bëjnë fjalët e tij, të tyret.

Ne lutemi për këtë, sepse e dimë se është më e mira për këta njerëz që duam. Por ne gjithashtu e dimë se është mirë për botën. Fryma e Shenjtë po i zgjeron gjithmonë kufijtë e Mbretërisë duke sjellë njerëz te Jezusi dhe duke e përkthyer gjuhën e ungjillit në gjuhët

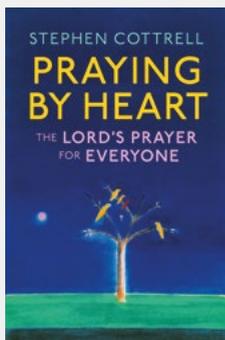
dhe kulturat e botës. Që të gjithë të besojnë dhe që kisha dhe bota të mund të bëhen një.

**Eja Shpirti i Shenjtë, fol dhe lutu në mua.
Më përdor për ndërtimin e Mbretërisë së
Perëndisë në botë.**

Passhkrim

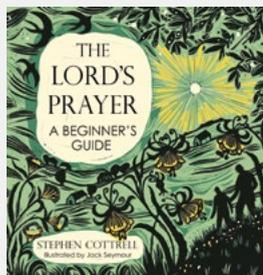
Lutja e Zotit është lutja më e njohur dhe më e thënë në botë, por ndoshta më pak e kuptuara. Ne e themi atë, por a e kuptojmë atë?

Nëse ju ka pëlqyer eksplorimi i Lutjes së Zotit gjatë dhjetë ditëve të fundit, unë kam shkruar dy libra të tjerë që mund t'ju duken të dobishëm:

Të lutemi me zemër, Lutja e Zotit për të gjithë

është një libër për të rritur dhe përmban materiale studimore për grupe të vogla.

Lutja e Zotit, Një Udhëzues për Fillestarët

është një libër me ilustrime për fëmijët dhe familjet që shpjegon kuptimin e Lutjes së Zotit në një mënyrë miqësore dhe të arritshme.

thykingdomcome.global